

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2004. (40.ÉV) - ÁPRILIS - JÚNIUS

Fatima és a mai kor - Profécia és eszkatológia (2)

(folytatás)

2. Az irgalmasság felhője

A fatimai jelenések súlyos történelmi eseményekkel estek egybe (a háború, a bolsevizmus megjelenése, s később a náciizmus új pogánysága), így azokat értelmezhetjük pszichoanalitikusan, sorsdöntő figyelmeztetésként, illetve történelmi jövendölésként, vagyis a Menyeyi Ige, a Kegyelem Igéjének nem intézményi, hanem karizmatikus megnyilatkozásaként.

Sarugi Szent Jakab († 521) szuggesztív kifejezése Máriáról («az irgalmasság felhője, amely az egész világ szenvedését és reményét hordozza») jól közvetíti számunkra a fatimai jelenések értelmét és az üzenet lényegét.

Először is, a Szűzanya jelenése és üzenete úgy értelmezhető, mint a Magaságos közbeavatkozása, hogy a hívők megbizonyosodjanak afelől, hogy Isten szíve nem közömbös, hanem sebezhető, a fájdalmát és szeretetét kiáltja a pusztító bűn rombolása, a világ és az egyház szenvedése miatt: Isten könyörületes, Isten törődik velünk.

A klasszikus teológia felépítői metafizikai értelemben túlságosan eltávolították Isten fogalmát az embertől; a hívők olyan Istenre gondolnak, aki nem sokban különbözik a pogányok sorsfogalmától, vagyis korlátlan hatalmú, süket, néma és távoli. Ez egy hamis istenkép, amely nem halad meg bizonyos deista vonásokat: Isten a mozdulatlan mozgató, az első ok, «égi fejedelem és a Világegyetem ura» (Moltmann), közönyös, érzéketlen – «olyan istenfogalom, amely le van egyszerűsítve a teoretikus vagy gyakorlati ész elvont posztulátumává, s végül keresztény ruhát ölt magára». Így sötétült el Jézus Krisztus isteni arca.

A fatimai üzenetben a szerencsétlenség és a bűn nem hagyják közönyösen Istent, és Ráchel tovább siratja gyermekeit (vö. Mt 2,18). Az üzenet tulajdonképpen sürgető buzdítás arra, hogy a keresztény élet és a világ közepébe visszahelyezzük Istennek, a történelem Urának imádatát, kiválóságának és elsőségének felismerését, csatlakozzunk az ő megváltó akaratához, gyújt-

suk fel az istenszeretetet vágyát és bátorítsunk mindenkit a megbocsátó szeretet gyakorlására. Minden egység innen indul ki, minden innen sugárzik szét.

Másodsor, és némi kapcsolódással az előző ponthoz, az üzenetben egy paradoxon húzódik, ami az üdvtörténet állandó vonása: a tudat, a szélsőséges és titokzatos ellentét, amelynek egyik oldalán áll a népek 'nagy' történelme és konfliktusai, a nagyok és hatalmasok történelme sajátos időszámításukkal és földrajzukkal. A másik oldalon áll a szerények, a kicsinyek, a szegények 'kis' tudatlan történelme, akik tudástól és hatalomtól meg vannak fosztva, s a világ periferiáján élnek. Innen pedig más erővel, más hatalommal szólnak bele a történelembe a béke oldalán. Ezek az eszközök látszólag haszontalanok és nem hatékonyak az ember szemében: tüzeslelkű igazmondás, kitartó imádság a békéért, imádás, engesztelő odaadás, a megtérés és a saját áldozataink által, amelyek a kor szokásai szerint változnak; de mind-mind tökéletes összhang-

«Hamarosan jönni fogok Jácintáért és Ferencért, de neked továbbra is itt kell maradnod.»

ban vannak a Szentírás kinyilatkoztatásával. «Jerikó falai az ima trombitaszavára omlottak le» írta a La Pira 1959-ben, amikor egy nyugati politikus első oroszországi útjáról tért vissza a háború után.

Innen tekintve a Szűzanya üzenete felhívás, hogy új dimenziót nyissunk a történelemben, amelyet másfajta Jelenléttel táplálunk, másfajta Erővel tartunk fenn, másfajta Fénnel irányítunk, s amelyben másfajta Cél felé tartunk – ezek már most titokzatosan és csendben jelen vannak és élnek azokban a nemzedékekben, akik az Úr Ígéreteit őrzik és azokat közvetítik utódaiknak.

A máriás lelkiség, amely összefoglalja a Szűzanya üzenetét, Máriában egy fényes csillagot lát, amely segíti az isteni jóságról való elmélkedést. Mária Szeplőtelen Szívének tisztelete bevezet bennünket «Urunk és Istenünk, Jézus Krisztus emberségébe és jóságába». Egyszerű hitre hív meg bennünket, hiszen «boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott

neki!» (Lk 1,45). Nemcsak a «gonoszság misztériumának» drámájában áll mellettünk, hanem a hit terheinek és a hitetlenségnek, hitehagyottságnak misztériumában is.

Ebben a két központi aspektusban (Isten törődése, érzékenysége és az alázatosok beavatkozása a történelembe az ima által) találhatjuk meg azt a fő irányt, amely mentén szervesen elhelyezhető a fatimai üzenet néhány tipikus eleme:

- az áldozati elem, amely az eucharisztikus áldozatban és a Krisztussal való önfelajánlásban van jelen;

- az eszkatológikus elem (a pokol látomása és a bűnösök megtérése) sürgető buzdítása – az első pillanatban szinte embertelen – hogy hangsúlyozza azt az erőt, amely átvállalja a szégyentelenséget, amely az emberiség és az Egyház fölött függ, a bűn miatt. Az evangélium így figyelmeztet: «ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mind.» (Lk 13,3);

- a Szeplőtelen Szívnek való odaadás és felajánlás máriás eleme, mint út Isten misztériumának mély imádásához, amely Máriának Isten szeretet-tervére mondott szeplőtelen «igen»-ében fejeződik ki – így a béke adományát is elérhetjük;

- az egyházi elem, vagyis az egész Egyház összetartó közössége a világ békéjéért és az üldözött Egyházért való közbenjárásban;

- a pedagógiai-vallásos elem, amely a jámborság gyakorlataiban megnyilvánul az imádságban, odaadásban, áldozatban, a népszerű szokásokban (egyszerű és mindenki számára hozzáférhető lelki út) s egyfajta pszichológiai és szeretetteljes nyelvhasználatban (jóvátenni, vigasztalni, helyrehozni...).

A SZÚZANYA MEGJELENÉSEI (1)

A háborúba kevert népek mindenfelé halált, félelmet vetettek. Maga Portugália is a harctéren vérzett. Sok lélek hitét veszítette. De közben hittel telt szívek a világ békéjéért és üdvösségéért esedeztek. Ez volt a világ képe, amikor egészen váratlanul felragyogott 1917. május 13-ának reménysugara. Isten nagy jóságában és irgalmasságában, a Cova da Iria csendjében, letekintett a szenvedő világra.

AZ ELSŐ JELENÉS

Lúcia a legnagyobb pontossággal írja le a Szűzanyával való első találkozását:

«Ferencsel és Jácintával a Cova da Iria egyik lejtőjének felső részén játszottunk és egy falat építettünk. Hirtelen, mintegy villámlást láttunk.

- Jobb lesz, ha haza megyünk, - mondtam unokatestvéreimnek. - Villámlik és valószínűleg zivatar közeledik.

Megindultunk a lejtőn lefelé s az út irányába tereltük a bányákat. Körülbelül a lejtő közepén lehettünk, amint egy ott lévő nagy tölgyfa mellett újabb villámlást vettünk észre. Pár lépés után, kis tölgyfa bokor fölött fehérbe öltözött asszonyt láttunk. A napnál is fényesebb volt. Ragyogása szebb volt, mint mikor a napsugár kristálytisztá vízen keresztül vetődik át és abban szikrázik. A megjelenés annyira váratlanul ért bennünket, hogy mozdulatlanul maradtunk. Nagyon közel álltunk hozzája. Bent voltunk a fénygyűrűben, mely belőle á-

radt ki, úgy másfél méteres távolságban.

A Szűzanya így szólt hozzánk:

- Ne féljete, nem bántalak benneteket.

- Honnan jön?» - kérdeztem.

- Az Égből.

- S mit kíván tőlünk?

- Azért jöttem, hogy kérjelek benneteket: jöjjetek a következő hat hónapban is ide, ugyanezen a napon és ugyanebben az órában. A végén megmondom, hogy ki vagyok és mit akarok. Visszatérek még egy hetedik alkalommal is.

- Én is az égbe fogok jutni?

- Igen.

- És Jácinta?

- Ó is.

- És Ferenc?

- Ó is, de addig még nagyon sok rózsafüzért kell elimádkoznia.

- Fel akarjátok magatokat Istennek ajánlani? Elfogadjátok kezéből a szenvedést, amit majd számotokra küld, jóvátételül minden bűnért, amivel Őt bántják meg, és a bűnösök megtéréseért?

- Igen!

- Valóban sokat fogtok szenvedni, de Isten kegyelme lesz menedéktek.

Amint ezeket a szavakat kimondta (Isten kegyelme, stb...), első alkalommal tárta ki kezét.

Bensőséges fényvel árasztott el bennünket. A fény mintegy a belőle áradó fénynek áttükröződése volt. Mindez szívünkbe, lelkünk legmélyébe hatolt és ebben a fényben sajátmagunkat és Istent láttuk. Isten maga volt ez a fény. Sokkal világosabban láttuk magunkat, mint mikor tükörbe tekintünk. Hirtelen, valami belső indításra térdre estünk és lelkünk mélyén ismételtük:

- Legszenőbb Szentháromság, imádlak Téged! Istenem, Istenem, szeretlek Téged a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Pár perc múlva a Szűzanya hozzáfűzte:

- Imádkozzátok mindennap a rózsafüzért, hogy ki-
eszközöljétek a világ számára a békét és a háború hamarosan befejeződjön.

Utána lassan és méltóságteljesen felemelkedett és keleti irányban eltűnt a légkör végtelenségében. A fény, mely körülvette, mintegy utat nyitott számára a csillagok között. Ezért mondtuk néha, hogy úgy láttuk, mintha az ég megnyílt volna.»

«A Szűzanya jelenései sem félelmet, sem ijedséget nem okoztak, csak megleptek bennünket. Amikor igennel válaszoltam arra a kérdésre, hogy féltém-e, akkor arra a félelemre gondoltam, amelyet a villámlás és a közeledő zivatar miatt éreztem. Ezek elől akartunk elmenekülni, mert villámokat csak zivatar idején láttunk.»

«A villámok nem voltak tulajdonképpen villámok, hanem annak a fénynek a tükröződése, amely közeledett. Ha láttuk ezt a fényt, azt mondogattuk, hogy látjuk jönni a Szűzanyát. De a Szűzanyát csak akkor tudtuk ebben a fényben kivenni, amikor már a tölgybokor fölött volt.»

A MÁSODIK JELENÉS

«11 óra körül elindultam hazulról. Benéztem nagybátyámékhoz. Ott Ferenc és Jácinta várt rám. Együtt mentünk a Cova da Iriába, telve izgalommal a várva-várt pillanat után. A nép követett bennünket, s kérdésekkel ostromolt...

Ferencsel, Jácintával és az összegyülekezett személyekkel együtt elmondtam a rózsafüzért. Inácio António Marques szerint voltunk vagy 40-en. Újra láttuk a fénycsóva közeledését, amit villámnak is nevezünk, s egyszerre megpillantottuk a tölgyfabokor fölött a Szűzanyát, mint májusban:

- Mit akar? - kérdeztem.

- Jöjjetek ide a jövő hónap 13-án is. Imádkozzatok mindennap a rózsafüzért és tanuljatok meg olvasni. Aztán majd megmondom, hogy mit akarok.

Kértem, hogy gyógyítson meg egy beteget.

- Ha megtér, az év folyamán meg is gyógyul.

- Még azt szeretném kémi, hogy minket is vigyen az égbe.

- Igen, hamarosan jönni fogok Jácintáért és Ferencért, de neked továbbra is itt kell maradnod. Jézus téged akar arra felhasználni, hogy engemet jobban megismérjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a világban Szeplőtelen Szivem tiszteletét. Aki elfogadja ezt, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy szereti, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.

- Akkor egyedül maradok, - kérdeztem elszomorodva.

- Nem, leányom! szenvedsz emiatt nagyon? Ne csüggedj el! Az én Szeplőtelen Szivem lesz a te menedéked, és Istenhez vezető utad!

Abban a pillanatban, amikor ezeket a szavakat mondta, kitérte kezeit, és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Ebben a fényben Istenbe merülve láttuk magunkat.

Jácinta és Ferenc a fénynek azon a részén állt, amely az ég felé emelkedett, én pedig azon a részén, amely a földre áradt. A Szűzanya jobb tenyere előtt egy tövisekkel körülvett szív volt, úgy látszott, mintha ezek a tövisek átszúrnák. Megértettük, hogy ez Mária Szeplőtelen Szíve, amelyet az emberek bűnei sebeztek meg és amely engesztelést kíván.

Erre gondoltunk, amikor azt mondtuk, hogy a Szűzanya júniusban egy titkot közölt velünk. A Szűzanya akkor nem parancsolta meg, hogy ezt a titkot őrizzük, de mi úgy éreztük, hogy Isten erre kötelezett minket.»

COIMBRÁBAN... LÚCIA NŐVÉRREL...

VI. Pál pápának 1978. augusztus 6-án bekövetkezett halála után a bíborosok gyülekezete 1978. augusztus 26-án Albino Luciani bíborost választotta Szent Péter utódává. Ő I. János Pálnak nevezte magát.

Az Örök Város 1300 harangjának már szeptember 29-én hírül kellett adnia a megrázó hírt a lakosok számára: Isten magához szólította I. János Pál pápát.

Egy évvel megválasztása előtt, 1977. júliusában, Albino Luciani bíboros meglátogatta Fatimát és a még élő látnokot, Lúcia nővért a coimbrai kármelben. Az «Il Cuore della Madre» című Máriaüjság 1978. januári

számában a következőket írja benyomásairól:

«1977. július 11-én, hétfőn közösen miséztem néhány velencei és Velence tartománybeli pappal a coimbrai kármelita apácák templomában. Coimbra egy 100 ezer lakosú portugál város.

Rögtön ezután fölkerestem a nővérek közösségét - (bíborosoknak szabad a klauzurába belépni) - következképpen hosszasan elbeszélgettem Lucia dos Santos nővérral, a három fatimai látnok utolsó életben maradt tagjával. Lúcia nővér hetven éves, de ezt könnyen viseli, erről ő maga mosolyogva biztosított. Nem fűzte hozzá, mint IX. Piusz: 'olyan jól viselem ezeket, hogy egyik sem csúszik le a hátamról'. De az öröm, a könnyed beszéd, a lelkes érdeklődés minden iránt, ami a mai egyházat és égető problémáit illeti, kifejezték szellemi frissességét.

Elég jól értek portugál nyelven, mivel ezt egy néhány hetes brazíliai tartozkodásom idejére nagy vonalakban megtanultam. De ha teljesen tájékozatlan lettem volna is ebben a nyelvben, megértettem volna a kis nővért, amint állhatatosan beszélt nekem a mai szükségéről, hogy hívő keresztényekre, főleg kispapokra, novíciusokra van szükség, akik igazán eltökéltek arra, hogy minden fenntartás nélkül Istenhez tartozzanak.

Nagy energiával beszélt a makacs nővérekről, papokról és keresztényekről. Gyökeresen, mint a szentek: mindent vagy semmit, ha az ember igazán Istené akar lenni.

A jelenésekről Lúcia nővér nem beszélt velem. Csak a híres 'naptánc'-ról kérdeztem valamit. Ő nem látta ezt. 70 ezer ember látta 1917. október 13-án a napot, amint különféle színeket öltött, háromszor megfordult és gyors iramban a föld felé vette útját. Lúcia ebben az időben, két kísérőjével együtt, a nyugvó nap közelében a Szent Családot látta, és az erre következő jelenésekben a Szent Szűzet mint Fájdalmas Anyát és mint Kármelhegyi Boldogasszonyt.

Ezen a helyen felteheti valaki a kérdést: egy bíboros érdeklődik a magánkinyilatkoztatások iránt? Hát nem tudja, hogy minden bent van az evangéliumban? Hogy maguk az elismert kinyilatkoztatások sem hittételek? De igen, nagyon jól tudom ezt. De hitigazság az is, amely bent van az evangéliumban: «Jelek fogják kísérni azokat, akik hisznek.» (MK 16,17). Ha ma annyira divat lett «az idők jeleit kutatni», hogy a «jelek» inflációját és csapását éljük, akkor helyénvaló, hogy az 1917. október 13-i jelekre hivatkozzunk, amelyeket az egyház ellenségei és a hitetlenek is tanúsítottak. És a jel következtében figyelembe kell vennünk a jel által hangsúlyozott kívánságokat is.

Melyek ezek?

Először: a saját bűneinket megbánni, és kerülni Isten további megbántását.

Másodszor: imádkozni. Az imádság az Istennel való kapcsolatteremtés. Az emberi használatban lévő hírközlő eszközök (tévé, rádió, mozi, sajtó) túltesznek ma egyetlen módon mindenre és úgy tűnik, hogy az imádságot teljesen háttérbe szorítják: azok kivégzik ezt, mondták, és az a látszat, mintha igaza lenne ennek a mondásnak. Nem én, hanem Karl Rahner volt az, aki

ezeket írta: «Még az egyházon belül is előtérbe lép az ember kizárólagos törekvése, hogy a korszellemhez alkalmazkodjék. Ennek már nincs semmi köze a törvényes hivatáshoz, hanem inkább a hitehagyáshoz és a hit teljes pusztulásához.»

Harmadszor: a rózsafüzért imádkozni. A szír Námán, a nagy hadvezér, szégyellte a szerény fürdést a Jordánban, amit Elizeus ajánlott neki. Némelyik ember úgy tesz, mint Námán: «Én nagy teológus vagyok, nagykorú keresztény, aki a bibliát teli tüdővel szívja magába és a liturgiát leheli minden pórusa, és nekem tanácsolják a rózsafüzérimádságot?» Igen, mert a rózsafüzér tizenöt titka is biblia és a Miatyánk, az Üdvözlégy Mária és a Dicsőség is egy imádságba foglalt biblia, amely a lelket építi. Egy csak tudásszombjából kutatott biblia a lelket büszkeséggel töltheti el és kiszáríthatja. Nem ritka eset, hogy bibliakutatók elvesztették a hitet.

Negyedszer: a pokol létezik és az ember oda juthat. Fatimában a Szűzanya a következő imádságot tanította: «Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket.»

Vannak ezen a világon fontos dolgok, de nincs fontosabb, mint az, hogy a mennyországot a jó élet által kiérdemeljük. Nem Fatimában, hanem az evangéliumban nyilatkoztatták ki: «Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja?» (Mt 16, 26).

«70 ezer ember látta 1917. október 13-án a napot, amint különféle színeket öltött, háromszor megfordult és gyors iramban a föld felé vette útját.»

FATIMA KRITIKAI DOKUMENTÁCIÓJA

A «Fatima kritikai dokumentációja»-nak első három kötete, amely az 1917-1930-as éveket öleli fel, már megjelent portugálul. A gyűjtemény tartalmazza a pásztorgyermekek hivatalos és magánkihallgatásait, az Egyházi Bizottság beszámolóját, amely a jelenések hitelességét vizsgálta, a leiriai püspöknek a jelenést elismerő nyilatkozatát, személyes leveleket, a kor sajtójában közölt írásokat, bélyegeket és fényképeket. A gyűjtemény nagy kuriózum azok számára, akik szeretnék a történeteket elejétől fogva megismerni, és azokat a korban elhelyezni.

Az olvasmányból kiderül, hogy a jelenések híre megjelentést váltott ki az egész portugál társadalomban, nem sokkal utána pedig külföldön is. A reakciók nagyon változatosak voltak: a kíváncsiságtól és a lelkesedéstől

kezdve egészen a teljes és tevékeny elutasításig. Voltak olyanok is, akik tartózkodtak, illetve óvatosságra intettek a jelenéssel kapcsolatban. A portugál egyházon belül sok hívő lelkesedése botrányosnak hatott mások tartózkodó és kritikus hozzáállásával szemben. A klérus tagjai közül néhányan ott voltak az utolsóelőtti jelenéskor, mások utólag mentek el oda, amikor már a jelek is hitelt adtak a történeteknek. A pásztorgyermekek, miután nem sikerült titokban tartaniuk a jelenést, a kihallgatások alkalmával elmondtak mindent, amit láttak és hallottak. Természetesen nem önként tették ezt, sőt, néha el is futottak, amikor az emberek kíváncsisága nagyon tolatódóvá vált. Az események és azok jelentőségének kommentálása nem volt egyöntetű. Köztársaságpárti politikai körökben az állítólagos jelenésekben a fennálló rendszer elleni fenyegetést látták, amelyet a klérus szervezett, hogy megpróbálja megbosszulni az Egyház és az állam szétválasztását és azokat a korlátozásokat, amelyeket az állam szabott az Egyháznak. A történetek ilyen olvasata egyértelműen politikai, és a monarchista törekvésekkel

(a hatalomba való visszatérés szándéka) is kapcsolatba hozható. Az Egyházban sok keresztény szerint, akik a jelenések tanúi voltak, csodáról volt szó, a műveltebbek pedig a Franciaországban történetekkel hozták összefüggésbe a jelenéseket, és «portugál Lourdes»-ként emlegették Fatimát. A klérus és az Egyház hierarchiája részéről az első feltételezés az volt, hogy a jelenés az Egyház ellenségeinek

cselvetése, hogy így legyen indokuk az Egyház üldözésére és megsemmisítésére. Később, főleg az október 13-i jelenés és napcsoda után az Egyház komoly vizsgálatot kért, hogy megbizonyosodjon afelől, hogy «egy természetfeletti jelenség»-ről volt-e szó vagy sem. Sokan értelmezték így az eseményeket, s a helyi építkezések és a kultusz kialakulásának kezdetén, szinte rögtön a jelenések után ez a magatartás igazolódni látszott.

A már megjelent és a kiadásra váró írások lehetővé teszik, hogy a fatimai eseményeket bárki komolyan tanulmányozza, akár történelmi, akár teológiai szempontból. Minden olvasó, aki szeretné megismerni Fatima igazságát és mindazt, amit a Szentély jelent, a dokumentumok alapján meg tudja alkotni saját véleményét.

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: P. Kondor Lajos SVD. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. 2496-908 Fatima-Portugália.Tel.: 00351-249-539780; 531282. Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt - www.pastorinhos.com - Bank Németországban: Pax-Bank (BLZ 37060193) Kontó: 20400030; Portugáliában: BCP ATLANTICO. Swift: BCOMPTPL - IBAN: PT50 0033 0000 5009 859 951 05; NIB: 0033 0000 50098593951 05.